

Ανακαλύψτε το Flea Theatre στο σουρεαλιστικό περιβάλλον του Flea Market στη βιομηχανική περιοχή του Καϊμακλίου

Της Νόνας Μολέσκη

Νέος θεατρικός χώρος, Flea Theatre, νέα παραγωγή του Θεάτρου Αντίλογος. Το έργο του Βασίλη Μαυρογεωργίου και του Κώστα Γάκη βασίζεται πάνω στο κόμικ, το οποίο, με τη σειρά του, βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα. Αυτά τα διάβασα στο δελτίο Τύπου, απ' όπου έμαθα επίσης ότι ο τίτλος της παράστασης δεν παραπλανεί και ότι οι ήρωές της είναι

Το αντιπολεμικό πάθος και η πολιτική στάση απέναντι στα εξιστορούμενα δηλώνονται ξεκάθαρα

τέσσερα λιοντάρια που έφυγαν από τον καταστραμμένο από τους αμερικανικούς βομβαρδισμούς ζωολογικό κήπο της Βαγδάτης. Απορούσα: τέσσερα λιοντάρια, τέσσερις ηθοποιοί, ισάριθμοι ρόλοι και ερμηνευτές, δηλαδή, θα παίζουν

όλη την ώρα λιοντάρια;

Όσα διαβάσατε στην πιο πάνω παράγραφο, αληθεύουν. Η καταγωγή του κειμένου από το κόμικ είναι προφανής και η παράσταση της Αλεξίας Παπαλαζάρου υπογραμμίζει και αναδεικνύει την αισθητική του είδους. Θα τη συνόψιζα στα εξής: η απλή πλοκή διαβάζεται αλληγορικά και ανάγεται σε μύθο, τα συναισθήματα εκφράζονται με έντονες, αδρές

πινελιές, ξεκάθαρα διατυπωμένοι οι χαρακτήρες, οι φιγούρες κυριαρχούν στο πλαίσιο της σκηνικής εικόνας, τα περιβάλλοντα δηλώνονται με λίγα αντικείμενα, οι περιπέτειες είναι δραματικές, οι βομβαρδισμοί και τα όπλα παρουσιάζονται ως ιδιαίτερα απειλητικά και εχθρικά στοιχεία, καθώς είναι δοσμένα με άλλα μέσα, με άλλη τεχνική, συγκεκριμένα με προβολές. Η σωστή στοχοποίηση και η επιλογή των κατάλληλων μέσων για την υλοποίησή τους χαρακτηρίζει τη σταθερή σκηνοθετική γραμμή της Αλεξίας Παπαλαζάρου. Το αντιπολεμικό πάθος και η πολιτική στάση απέναντι στα εξιστορούμενα δηλώνονται

Τέσσερα παθιασμένα «Λιοντάρια»

ξεκάθαρα, η διδακτικότητα του κειμένου δεν ξενίζει τη σκηνοθέτιδα. Όπως θα προτιμούσα περισσότερη απόσταση από την πραγματικότητα σε μερικά σημεία, π.χ. στις προβολές των πορτρέτων των πολιτικών ηγετών ως προσώπων του θηρίου.

Μέγιστη βοήθεια πρόσφερε στη σκηνοθέτιδα ο κινησιολόγος της παράστασης Παναγιώτης Τοφής. Η κίνηση των ηθοποιών είχε ιδιαίτερη σημασία, καθώς η μεταμόρφωση σε λιοντάρια μπορούσε να είναι αμήχανη, μη πειστική ή υπερβολική, αν δεν βρισκόταν ο τρόπος και το μέτρο.

Η εξαιρετική πλαστική γλώσσα που πρότεινε ο Παναγιώτης Τοφής επέτρεψε στους ηθοποιούς να βρίσκουν την αλληγορική ισορροπία του μύθου, χωρίς να κλίνουν προς απομίμηση ζωικής συμπεριφοράς κι ούτε να ξεχνούν έστω για μια στιγμή ότι είναι Λιοντάρια. Χιούμορ και παιχνίδι σε υποκριτικό, κινησιολογικό και ενδυματολογικό επίπεδο, γέμιζαν την παράσταση

ταυτόχρονα με το δραματικό και το τραγικό στοιχείο. Η Θέλμα Κασουλίδου βρήκε τη φόρμουλα του συνδυασμού των εθνικών κοστούμιών με τις εμβληματικές λεπτομέρειες της ζωικής μεταμόρφωσης. Στον πολύ περιορισμένο σκηνικό χώρο με μέσα λιτά και πρόχειρα, απέδωσε τη σκλαβιά του κλουβιού, την καταστροφή, την απελευθέρωση, τον έξω κόσμο. Οι τέσσερις ηθοποιοί συνδύαζαν την επαγγελματική πειθαρχία με αυτοσχεδιαστική δημιουργικότητα. Είχαν ξεπεράσει τις αντικειμενικές και προκλητικές δυσκολίες της παραγωγής κατά την περίοδο της δουλειάς με τη σκηνοθέτιδα και τον κινησιολόγο, με αποτέλεσμα να παρουσιάζονται στην παράσταση πολύ έτοιμοι, οργανικοί, φυσικοί και ... «υπερφυσικοί» ταυτόχρονα. Η Χριστίνα Χριστόφια, γεμάτη, δυνατή, παθιασμένη, ο Θανάσης Ιωάννου με ασυνήθιστα λιτή και πολύ δυναμική ερμηνεία, η Τερέζα Ευριπίδου με μεγάλη εσωτερική ένταση, ο Σάββας Μενοίκου, η έκπληξη της παράστασης, αστείος, συγκινητικός, πολύ εύστοχος, αποτελούσαν τον ικανό θίασο της Αλεξίας Παπαλαζάρου.

Ανακαλύψτε το Flea Theatre στο σουρεαλιστικό περιβάλλον του Flea Market στη βιομηχανική περιοχή του Καϊμακλίου. Δείτε την παράσταση.